

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu z urzędu na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 29 marca 2023 r.

kwestii dopuszczalności zażalenia podejrzanego M. B.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w
Krośnie z dnia 14 grudnia 2022 r.,

sygn. akt II WKK 11/22 (II Kz 47/22),

o odmowie przyjęcia osobistej kasacji podejrzanego,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

i art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Krośnie postanowieniem z dnia 24 lutego 2022 r., w sprawie II K 791/21, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne wobec podejrzanego o czyn z art. 193 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. M. B. - i na podstawie art. 93a § 1 pkt 2 k.k., art. 93b § 1 i § 3 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93d § 1 k.k. oraz art. 93f § 1 k.k., zastosował wobec podejrzanego środek zabezpieczający w postaci terapii mającej formę psychoterapii lub psychoedukacji polegającej na stawianictwie w P. w R. w terminach wyznaczonych przez lekarza psychiatrę lub terapeutę.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca podejrzanego. Po rozpoznaniu tej skargi Sąd Okręgowy w Krośnie postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2022 r., w sprawie II Kz 47/22, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt II WKK 11/22 (II Kz 47/22), Przewodniczący Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Krośnie odmówił przyjęcia osobistej kasacji złożonej przez podejrzanego M. B. od postanowienia z dnia 9 sierpnia 2022 r. Sądu Okręgowego w Krośnie, wobec nieuzupełnienia w terminie braków formalnych w postaci wymogu sporządzenia i podpisania kasacji przez adwokata lub radcę prawnego.

W odpowiedzi podejrzanym przesłał drogą elektroniczną pismo zatytułowane „zażalenie” na powyższe zarządzenie, wnosząc o zobowiązanie obrońcy z urzędu do sporządzenia i podpisania kasacji w jego sprawie. Pismo nie zawiera żadnej merytorycznej argumentacji, a także brak w nim własnoręcznego podpisu skarżącego M. B..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 119 § 1 pkt 4 k.p.k. pismo procesowe powinno zawierać m.in. podpis osoby je składającej. Rzecz jednak w tym, że nie można uznać, iż pismo zostało podpisane, jeżeli zostało ono nadane za pośrednictwem urządzenia służącego do komunikowania się na odległość (zob. *D. Świecki (red.), uwagi do art. 119 k.p.k., Kodeks postępowania karnego, Tom I, Komentarz aktualizowany, Lex/el. 2020*).

Zażalenie podejrzanego M. B. wniesione zostało bez własnoręcznego podpisu, a skoro zostało przyjęte przez Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Krośnie (zarządzenie z dnia 13 stycznia 2023 r.), to stosownie do treści art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k. należało pozostawić je bez rozpoznania. Trzeba podkreślić, że nie wywołuje skutku procesowego w postaci wniesienia środka odwoławczego oświadczenie procesowe strony przesłane w formie dokumentu elektronicznego, albowiem w procedurze karnej taka forma czynności procesowej nie jest przewidziana. Z treści art. 428 § 1 k.p.k. wynika, że środek odwoławczy składa się na piśmie, tylko do pism procesowych zaś ma zastosowanie art. 120 § 1 k.p.k. Jeżeli więc strona lub jej przedstawiciel procesowy złoży środek odwoławczy w formie dokumentu

elektronicznego, to brak podstaw do wezwania w trybie tego przepisu do uzupełnienia braku formy pisemnej. Inna forma niż przewidziana w przepisach procedury karnej nie może zostać uznana za równoznaczne z wniesieniem środka odwoławczego (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2009 r., I KZP 39/08, OSNKW 2009, z. 5, poz. 36*).

Dodatkowo należy zauważyć, że analiza akt niniejszej sprawy dowodzi, iż podejrzany M. B. generalnie odmawiał składania własnoręcznych podpisów na kolejne wezwania Sądu (np. k. 838, 876).

Niezależnie od tej okoliczności należy stwierdzić, że obowiązek sporządzania i podpisywania kasacji przez fachowego obrońcę lub pełnomocnika, to tzw. przymus adwokacko – radcowski. Jego celem jest konieczność spełnienia wysokich wymagań formalnych przez autora kasacji i zapewnienia wysokiego poziomu merytorycznego tego pisma procesowego. Nawet wyznaczony z urzędu obrońca nie jest zobowiązany do sporządzenia i podpisania kasacji. W wypadku, gdy nie stwierdzi podstaw do wniesienia kasacji, powinien o tym poinformować sąd na piśmie (art. 84 § 3 k.p.k.) – tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. Opinia o braku podstaw do wniesienia kasacji jest autonomiczną decyzją obrońcy lub pełnomocnika i sąd nie ma instrumentu prawnego do przymuszenia przedstawiciela procesowego do sporządzenia i podpisania kasacji. W Kodeksie postępowania karnego nie ma bowiem przepisu, który upoważniałby sąd do „przymuszenia” obrońcy z urzędu do sporządzenia i wniesienia kasacji, jak i też przepisu, który nakazywałby ustanowić stronie innego obrońcę z urzędu (pełnomocnika) w sytuacji, gdy dotychczasowy obrońca rzetelnie wykonał swój obowiązek, a strona nie zgadza się z tą opinią (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 września 2017 r., II KZ 21/17, LEX nr 2376890; z dnia 17 czerwca 1997 r., V KZ 57/97, OSNKW 1997, z. 9 – 10, poz. 82*).

Na postanowienie niniejsze zażalenie nie przysługuje (art. 430 § 2 *in fine* k.p.k.) Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

